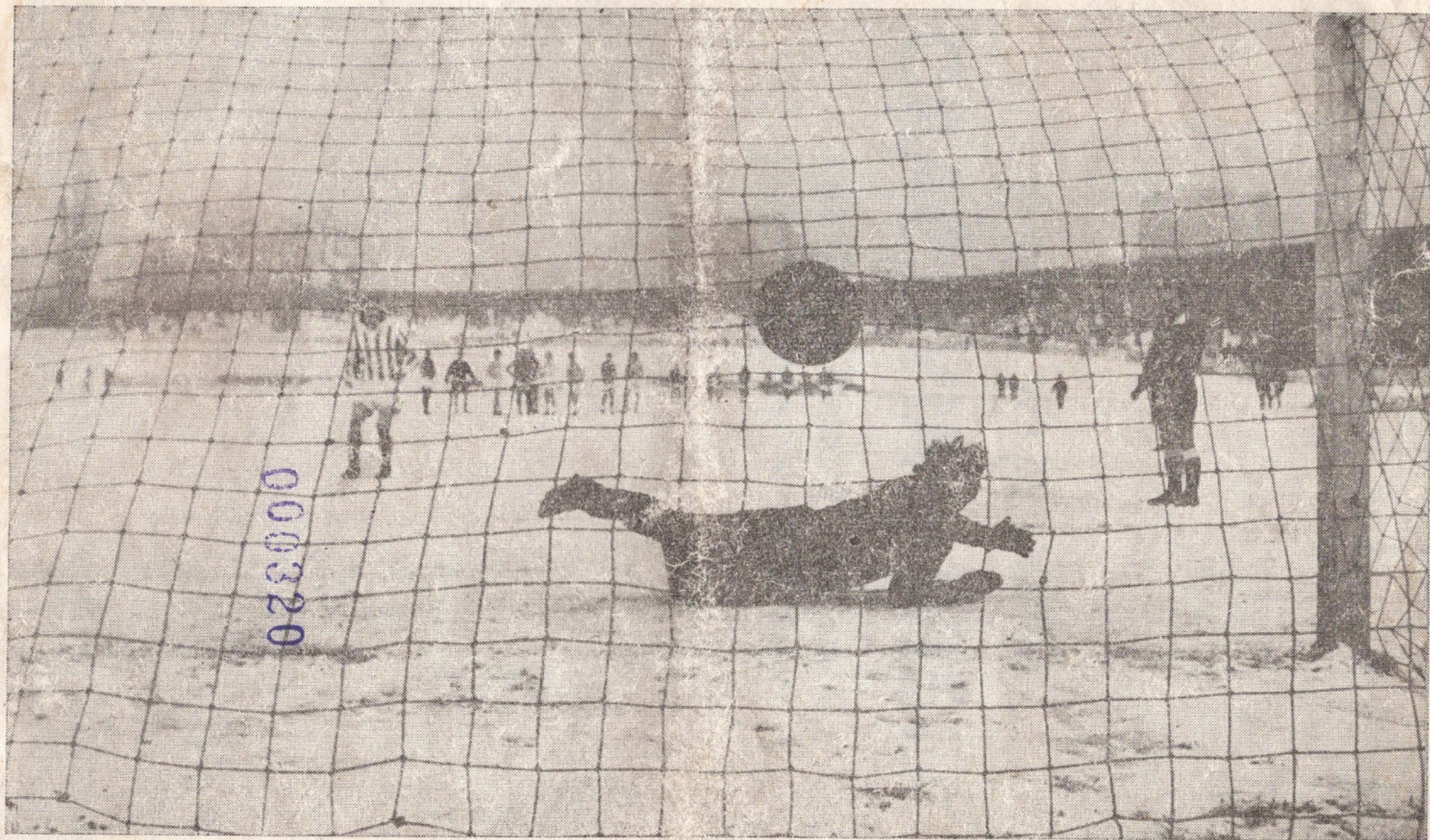

KS CRACOVIA-GTS WISŁA

000320

Kraków 15 I 1978

V MECZ WYZWOLENIA

Wikipasy.pl - Encyklopedia KS Cracovia

W XXXIII ROCZNICĘ OSWOBODZENIA KRAKOWA

V MECZ WYZWOLENIA

CRACOVIA — WISŁA

O HERBOWĄ TARCZĘ KRAKOWA

UFUNDOWANĄ PRZEZ REDAKCJĘ „TEMPO”

NIEDZIELA 15 STYCZNIA 1978 r.

godz. 12.00

STADION „CRACOVII”

przy ul. Kałuży 1

JUŻ PO RAZ PIĄTY

Wznowione przed czterema laty z inicjatywy Redakcji „Tempo” doroczne spotkania piłkarskie między drużynami „Cracovii” i „Wisły” w rocznicę pamiętnego, pierwszego po oswobodzeniu Krakowa przez Armię Radziecką w styczniu 1945 roku meczu — mają już swoją tradycję. W tym roku piłkarze „Cracovii” i „Wisły” spotkają się bowiem po raz piąty, a stawką pojedynku będzie — podobnie jak w latach ubiegłych — Herbowa Tarcza Krakowa. Trzykrotnie trofeum to zdobyła „Wisła”, raz „Cracovia”. Komu przypadnie ono obecnie? Zobaczmy. Warto jedynie podkreślić, że tegoroczne spotkanie ma wyjątkowy charakter — jest bowiem jubileuszowym piątym pojedynkiem o Herbową Tarczę Krakowa i odbywa się w roku jubileuszu 30-lecia „Tempa”, fundatora nagrody. A oto pokrótce historia dotychczasowych czterech Meczów Wyzwolenia:

27 stycznia 1974 r.

„CRACOVIA” — „WISŁA” 1 : 2 (0 : 0)

„CRACOVIA”: Musialik, Piotrowski, Drobny, Duda, Turecki, Niemiec, Nenko (A. Kowalik, Surma), Zamojdzik (Maczugowski), Hefko, Szczepankiewicz, Lendzion.

„WISŁA”: Gonet (Adamczyk), A. Szymanowski, Maculewicz, Musiał, Polak (Krawczyk), H. Szymanowski, Obarzanowski, Kapka, Kmieciak, Sarnat, Kusto (Gazda).

Sędziowali: Leniewicz jako główny arbiter oraz Bartosik i Sęk jako boczni.

Bramki zdobyli: dla Cracovii — Maczugowski w 71 min., dla Wisły — Kmieciak w 84 min. i Piotrowski (ze strzału samobójczego) w 87 min.

19 stycznia 1975 r.

„WISŁA” — „CRACOVIA” 1 : 4 (0 : 0)

„WISŁA”: Gonet (Adamczyk), A. Szymanowski, Maculewicz, Gazda, Surowiec (Idzik), H. Szymanowski, Obarzanowski (Garlej), Kapka, Krasny, Kmieciak, Kusto (Gacek).

„CRACOVIA”: Musialik, Wójtowicz, Drobny, Kopijka, Turecki, Niemiec (Maczugowski), Lendzion, Szczepankiewicz (Englert), Hefko, Sputo, Zamojdzik (Fliśnik).

Sędziowali: Suchanek jako główny oraz Socha i Janik jako boczni.

Bramki zdobyli: dla „Wisły” — Kmieciak w 55 min.; dla „Cracovii” — Sputo w 62 i 82 min. (z karnego), Zamojdzik w 59 min., oraz Hefko w 76 min.

18 stycznia 1976 r.

„CRACOVIA” — „WISŁA” 1 : 5 (1 : 2)

„CRACOVIA”: Rychlewski, Wójtowicz, Duda (Surma), Lendzion, Turecki, Nenko (Maczugowski), Macała (Kopijka), Grzesiak, Hefko, Niemiec, Bujak.

„WISŁA”: Adamczyk (Gonet), A. Szymanowski (Gazda), Maculewicz, Musiał, Płaszewski (Płonka), Nawalka, Gazda (Kusto), Jałocha, Garlej (Kapka), Kmieciak, Gacek.

Sędziowali: Leniewicz jako główny oraz Hańderek i Iwański jako boczni.

Bramki zdobyli: dla „Cracovii” — Grzesiak w 39 min., dla „Wisły” — Kmieciak w 3 i 60 min., Gazda w 17 min., Kusto w 67 min. oraz Kapka w 84 min.

16 stycznia 1977 r.

„WISŁA” — „CRACOVIA” 2 : 2 (1 : 1)

„WISŁA”: Holocher (Gonet), Krupiński (Gazda), Maculewicz, Płaszewski, Musiał, H. Szymanowski, Pawlikowski (Targosz), Nawalka, Jałocha, Iwan (Lipka), Kapka.

„CRACOVIA”: Koczwarra, Dominik, Duda, Turecki, Kopijka, Hefko (Janisz), Maczugowski (Kisiel), Surma, Bujak (Rusek), Grzesiak, Macała.

Sędziowali: Suchanek jako główny oraz Bartosik i Mytnik jako boczni.

Bramki zdobyli: dla „Wisły” — Iwan w 11 min. i Kapka w 84 min., dla „Cracovii” — Grzesiak w 40 min. oraz Macała w 78 min.

W rzutach karnych, decydujących o zdobyciu Herbowej Tarczy Krakowa, zwyciężyła „Wisła” 4 : 2.

◆

Jak wynika z dotychczas rozegranych spotkań dla każdej z walczących stron bardziej sprzyjające było... boisko przeciwnika. Wyjątkowa sytuacja zaistniała jedynie w ostatnim IV Mecz Wyzwolenia, który toczył się na stadionie „Cracovii”, ale gospodarzem imprezy była... „Wisła”. Dlatego też zapewne pojedynek zakończył się remisem i o tym, komu przypadnie Herbowa Tarcza Krakowa zdecydować musiały dopiero rzuty karne. Więcej szczęścia mieli w nich piłkarze „Białej Gwiazdy”.

Dla statystyków warto podać, że najbardziej skutecznym strzelcem w poprzednich 4 pojedynkach okazał się Kmieciak z „Wisły”, który zanotował ogółem 4 celne trafienia. Najwięcej szans na dogonienie napastnika „Wisły” mają jego kolega klubowy Kapka i Grzesiak z Cracovii, którzy zdobyli po 2 bramki.

„Święta wojna“ w 141 wydaniu

IV Mecz Wyzwolenia o Herbową Tarczę Krakowa, rozegrany w styczniu ubiegłego roku, był zarazem 140 „świętą wojną” między piłkarzami „Cracovii” i „Wisły”. Bilans wszystkich dotychczasowych derbowych pojedynków jest korzystny dla zespołu „Wisły”, który odniósł 59 zwycięstw przy 31 remisach i 50 porażkach. Różnica bramek jest również korzystniejsza o 34 gole dla „Białej Gwiazdy” i wynosi 232—198.

Prawie pół miliona na koncie PKPS!

Całkowity dochód z Meczów Wyzwolenia przekazywany jest rokrocznie przez współorganizatorów imprezy tzn. Zarządy obu klubów — „Cracovii” i „Wisły” oraz Redakcję „Tempa” na cele społeczne, a konkretnie na pomoc dla ludzi starszych, samotnych i wymagających opieki. W poprzednich czterech latach na konto Polskiego Komitetu Pomocy Społecznej w Krakowie przekazano:

w 1974 r. — 51.933 zł,
w 1975 r. — 109.223 zł,

w 1976 r. — 117.332 zł,
w 1977 r. — 184.638 zł.

Ogółem więc z dochodów uzyskanych z dorocznych spotkań piłkarskich „Cracovii” i „Wisły” o Herbową Tarczę Krakowa na koncie PKPS znalazło się prawie pół miliona złotych! Dzięki otrzymaniu dodatkowych funduszy w wysokości 463.126 zł miejski i dzielnicowe zarządy PKPS w Krakowie mogły wydatnie zwiększyć pomoc dla wszystkich tych, którzy takiej pomocy najbardziej potrzebują.

Gdy przyszła wolność...

28 STYCZNIA 1945 R.

Od oswobodzenia Krakowa przez żołnierzy I Frontu Ukraińskiego pod dowództwem marszałka ZSRR Iwana Koniewa minęło zaledwie 10 dni. Życie miasta powoli wracało do normy. Mieszkańcy podwawelskiego grodu oswoili

się już z myślą, że wojna i ciężkie lata okupacji hitlerowskiej należą do przeszłości. Cieszyli się pierwszymi dniami wolności w wyzwolonym Krakowie. Na pokrytym śniegiem boisku Wisły w obecności kilkunastu tysięcy widzów stanęły naprzeciwko siebie dwie jedenastki najstarszych klubów w Polsce — „Cracovii” i „Wisły”. Do zgromadzonych na stadionie mieszkańców Krakowa przemówił działacz sportowy Aleksander Wodka. Publiczność odśpiewała chórem hymn narodowy „Jeszcze Polska nie zginęła...” W oczach wielu uczestników imprezy pojawiły się łzy, będące oznaką silnego wzruszenia.

Następnie rozpoczął się mecz między odwiecznymi krakowskimi rywalkami. Zwyciężyła „Wisła” 2 : 0 (0 : 0), zdobywając jedną bramkę ze strzału Giergiela, a drugą ze strzału samobójczego zawodnika „Cracovii”. Oto składy, w jakich występowały obie drużyny: „CRACOVIA” — Rybicki, Gędek, Makulec, Wilkosz (Jabłoński), Parpan, Filo, Pawlik, Rocznik, Hajdziński, Zbroja, Bobula. „WISŁA” — Jurowicz, Jarczyk, Serafin, Waśko, Legutko, Worytkiewicz, Giergiel, Cisowski, Rupa, Mordarski, Łyko II. Spotkanie, które rozgrywano w czasie 2 razy po 30 minut, prowadził arbiter Zygmunt Jesionka.

W przedmeczcu spotkały się zespoły „Juwenii” i „Zwierzynieckiego”, uzyskując rezultat remisowy 2 : 2 (2 : 0). Bramki zdobyli: dla „Juwenii” — Grudzień i Junger, dla „Zwierzynieckiego” — obie Konopek II.

TADEUSZ LEGUTKO

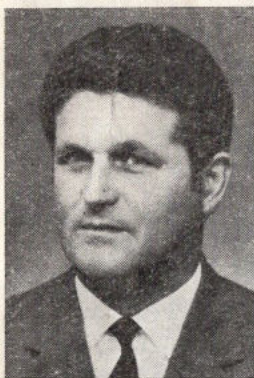

Jednym z uczestników pamiętnego meczu, rozegranego na starym boisku „Wisły” w 10 dni po oswo-
dzeniu Krakowa w 1945 roku, był Tadeusz Legutko. Karierę piłkarską w „Wiśle” rozpoczął w wieku 16 lat, występując w drużynie juniorów, która w 1936 roku sięgnęła po mistrzostwo Polski, a przez następne dwa lata dzierżyła tytuł wicemistrzowski. Z grona tych właśnie juniorów wywodziła się później drużyna seniorów „Białej Gwiazdy”, która wiodła prym w polskim piłkarstwie aż do 1951 roku. Tadeusz Legutko był jednym z filarów tego zespołu. Grał na pozycji środkowego pomocnika, ale niejednokrotnie zdobywał decydujące o końcowym rezultacie spotkania bramki. Tak było np. w meczu z „Cracovią”, gdy ważyły się losy tytułu mistrzowskiego w 1949 roku. Z murawa boiska piłkarskiego pożegnał się w 1951 roku. Nie pamięta ile spotkań ogółem rozegrał w barwach Wisły, z którą związał się na całe życie. Wie tylko, że w 1947 roku w nagrodę za 350 mecz otrzymał od klubu pamiątkowy sygnet.

Wyzwolenie zastało go w Krakowie. „Kiedy wybiegliśmy 28 stycznia 1945 roku na boisko „Wisły”, które w czasie okupacji służyło drużynom niemieckim, rozpieła nas radość z samego faktu, że możemy grać, że żyjemy i że minął wreszcie koszmar lat okupacyjnych — wspomina dzisiaj — Wygraliśmy z „Cracovią” 2 : 0, ale nie o wynik wówczas chodziło. Liczyło się głównie to, że znów istniejemy”.

Tak jak w sporcie wierny był „Wiśle”, tak zawodowo pozostał po dziś dzień wierny prasie krakowskiej. W 1945 roku rozpoczął pracę w dziale sportowym „Dziennika Polskiego”. Obecnie jest dyrektorem Prasowych Zakładów Graficznych w Krakowie. Po raz ostatni wybiegł na boisko przed 3 laty, grając w meczu piłkarskim oldboyów w ramach Spartakiady Poligrafów. Nadal udziela się w „Wiśle”, będąc członkiem Rady Seniorów i wierzy, że „Biała Gwiazda” sięgnie wkrótce po mistrzostwo Polski, gdyż podobnie jak za czasów jego występów bazuje na własnych wychowankach.

STANISŁAW RÓŻANKOWSKI

Pierwsze kroki w karierze piłkarskiej stawiał w drużynie trampkarzy w 1937 roku w „Cracovii”. Klubowi temu pozostał wierny do dziś dnia. Tak się złożyło, że w pierwszym po wyzwoleniu Krakowa meczu z „Wisłą” w 1945 roku nie mógł wystąpić, gdyż w tym czasie chorował. Sercem był jednak przy swojej drużynie. Lata okupacji hitlerowskiej spędził w Myślenicach, gdzie występował w zespole Dalinu, oczywiście w spotkaniach rozgrywanych konspiracyjnie. Po powrocie do Krakowa skierował od razu swoje zainteresowania na „Cracovię”. Wraz z bratem Eugeniuszem awansował z miejsca do I drużyny, której był czynnym zawodnikiem do 1952 roku. Występował na pozycji napastnika. Najmilej wspomina lata 1948

i 1949, kiedy to „Cracovia” sięgnęła po tytuł mistrza Polski, a następnie zdobyła wicemistrzostwo kraju.

Stanisław Różankowski zasłynął jako jeden z najbardziej skutecznych strzelców ekstraklasy. W 1948 roku zajął na liście najlepszych snajperów I ligi trzecie miejsce za Cieślikiem i Kohutem, mając na swoim koncie zdobytych 28 bramek. Sam jeden zdobył więcej bramek niż wszyscy pozostali jego koledzy z drużyny. Mógł nawet zostać „królem strzelców” ekstraklasy, gdyby zaliczono mu dwie uzyskane głową bramki w dodatkowym, barażowym meczu z „Wisłą”, rozegranym na neutralnym boisku „Garbarni”.

Nie prowadził statystyki zdobytych bramek, ale — co warto jest podkreślić — około 70 ich procent uzyskał ze strzałów oddanych głową! Niezwykły

talent piłkarski sprawił, że przez pierwsze lata powojenne był stale powoływany do kadry narodowej. 21 razy występował w reprezentacji kraju. Grał także w drużynie Krakowa w meczach na terenie CSRS.

Po zakończeniu czynnej kariery sportowej pozostał aktywnym działaczem klubu. Pełnił swego czasu funkcję kierownika drużyny i kierownika sekcji piłki nożnej. Aktualnie jest z-cą kierownika sekcji piłkarskiej „Cracovii”, członkiem Zarządu klubu oraz działaczem KOZPN. Nie ukrywa, że marzy o powrocie piłkarzy „Cracovii” do tych czasów, kiedy to popularne „pasiaki” sięgały po najwyższe krajowe laury piłkarskie.

Popularne krakowskie „Andrusy” pod wodzą Aleksandra Kobylńskiego — „Makino” (pierwszy z lewej) tradycyjnie już uczestniczą w styczniowych Meczach Wyzwolenia, stanowiąc dla zgromadzonych na stadionie widzów dodatkową atrakcję. Nie tylko zachęcają swoją muzyką i przyśpiewkami piłkarzy obu drużyn do efektywniejszej gry, ale również uprzyjemniają publiczności czas przed spotkaniem i w przerwie.

SKŁAD SĘDZIOWSKI:

Sędzia główny: Edward IWAŃSKI.

Sędziowie liniowi: Franciszek PALONEK i Bronisław SIKORA.

SKŁAD „CRACOVII“

NA MECZ WYZWOLENIA — 15.01.1978 R.

1. Koczwarą Adam
2. Szczerba Waclaw
3. Bielewicz Edward
4. Turecki Andrzej
5. Duda Henryk
6. Bujak Ryszard
7. Gacek Krzysztof
8. Grzesiak Mieczysław
9. Hefko Edward
10. Jasek Włodzimierz
11. Kopyjka Stanisław
12. Kisiel Jerzy
13. Niemiec Tomasz
14. Rusek Tadeusz
15. Surma Fryderyk
16. Surowiec Janusz
17. Wójtowicz Andrzej
18. Sroka Jerzy
19. Kuć Grzegorz
20. Walczak Witold

Trener: Mieczysław KOLASA

II trener: Krzysztof HAUSNER

Kierownik drużyny: Tomasz KRUPIŃSKI

Największe sukcesy: mistrz Polski w latach 1921, 1930, 1932, 1937 i 1948,
wicemistrz Polski w latach 1934 i 1949.

SKŁAD „ WISŁY“

NA MECZ WYZWOLENIA — 15.01.1978 R.

1. Gonet Stanisław
2. Szymanowski Antoni
3. Maculewicz Henryk
4. Płaszewski Zbigniew
5. Budka Krzysztof
6. Musiał Adam
7. Szymanowski Henryk
8. Gazda Kazimierz
9. Kapka Zdzisław
10. Nawalka Adam
11. Kmiecik Kazimierz
12. Iwan Andrzej
13. Adamczyk Janusz
14. Wróbel Michał
15. Jałocha Jan
16. Lipka Leszek
17. Targosz Andrzej
18. Pawlikowski Leszek
19. Holocher Marek
20. Krupiński Janusz

Trener: Orest LENCZYK

II trener: Wiesław LENDZION

Kierownik drużyny: por. Józef KRUPA

Największe sukcesy: mistrz Polski w latach 1927, 1928, 1949, 1950 i 1951,
wicemistrz Polski w latach 1930, 1931, 1936, 1947, 1948 i 1966.

Tekst i opracowanie: **Aleksander CICHOWICZ**. Zdjęcia: **Wiesław KSIĄŻEK**.
Druk: Prasowe Zakłady Graficzne RSW „Prasa-Książka-Ruch” w Krakowie,
ul. Wielopole 1 Zam. 3265/77. 1000. C-41/4024